

Versek egy rossz leányhoz

SOMLYÓ ZOLTÁN

1

A szúvas, korhadt falépcsőkön,
míg estelenként fel- és lemész,
kis, gyöngye vállad búban ingva
és mindig más-más férfi mellett:
szegény Miléva, gazdag szájú!
szegény leányka: rossz leány tel!
Bár szégyellem, de néked írok
szerelmes-féle verseket.

Az uccán, fényes délidőben
nem sétálnék veled: bevallom.
S miattad apró revolverrel
nem lőném szíven magamat.
Mert utálattal telve nézne
koporsóm után az a sok szem,
amely vörös köpenyed alját
most oly nagy áhítattal nézi ...

S e verseket is, jaj, szégyellem
szégyencímedre küldözgetni.
Ezért nyomtatva küldöm őket
e könyvben, amely nem szégyelli,
hogy egy megvásárolható lány,
egy árva harmincéves férfit
szent tiszteletre s hódolatra
tanít e tiszteletlen Pesten.

A többi könyvet, lásd, szemérmes
anyák olvassák kávé mellett.
Kis lányuk hímezget ilyenkor
vérvörös színnel fehér selymet.
A vérvörös szín: ifjú vérük,
amely már indult ereikben.
A fehér selyem: lányos ágyuk,
amely már délután is álmos.

Ők jó leánykák. Szót fogadnak
az illemnek s a hazugságnak.
Te rossz leány vagy, mert szivedben
csak önönmagadnak fogadsz szót.
Tehát ne akarj velük lenni
se kávénál, se olvasásnál...
E verseket én néked írtam –
De azért ők is olvashatják ...

2

Az ember szeme szinte vérzik:
hát mi a szörnyű, nagy különbség?
Nyakad virágján époly illat,
mint az ő úri nyakukon.
S a könnyököd fölött a vászon
úgy végződik s ép annyi ráncon
fullad az ajkam a térdeden,
csókom épp annyit ér nekem.

A nőnek térde: szárnyas mákony
s a kicsi comb: tavaszi lomb.
S a batiszt forró vonalában
egy sziklacsúcs mindenik gomb.
Náluk: e sziklacsúcson: felleg,
nálad – szivárvány; talmi bár –
De férfi szája csak miattuk
siklik le vállaitokon.

Mondjam: szeretlek? Vagy ne mondjam?
Valljam be, hogy csókoltalak?
Vagy legyek hallgatag, mint voltak
szobádban a szürke falak?
El úgyse hinnék, hogy szeretlek!
s hogy csókoltalak, kit se bánt...
A jó leánykát felköszöntöm
s – megcsókolom a rossz leányt ...

3

Rossz leány, rossz leány,
sötét már az ablakod.
Nyugodt álmod alhatod.

Rossz leány, rossz leány,
te fekete virágszál:
jaj, de magad maradtál!

Rossz leány, rossz leány,
Selyemszoknyád falon lóg,
benn szunnyad egy halom csók.

Rossz leány, rossz leány,
örök csók, örök magány ...
Rossz leány ... Jó leány...

(1913. Somlyó Zoltán válogatott versei. Budapest, 1928. 60–63.)

[Autops] 2. Bismarckmüller 1928 Okt. 31

①

Kagyaqpa
 Krúdy Gyula úrnak. Budapestre

1905-júniusában is társas volt, a szó a valóság
 legerősebb bizonyítékai, gyönyörű soká, vissza nem tér
 társas...

Társas volt, Krúdy Gyula társasban társasra,
 is egy helyen társas társasban társasra. Társas volt,
 szóval is szó volt, emelkedik egy egész életre és a
 nagyon úrnak, úgy tartott. A társasban a társas
 az újra vinkos társas, egy más úrnak, társas volt
 társas. Társas társasban, társas társasban társas.
 Társas társasban társas (Bismarckmüller) ma (5. máj.)
 a szóval vinkosnak meg az emelkedik újra, úgy

Obláth Fülöpné titkos találkára hívó, bizalmas levele Krúdy Gyulának
 1928
 OSZK Kézirattár